

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Θά κατεστρέφετο το πᾶν, ἂν οἱ Ἴνδοι μᾶς ἔθλεπαν ἢ ὀπωσθή- ποτε ὀπιομαζόντουσαν τὴν παρουσία μας. Τὸ σχέδιό μας ἦταν νὰ βαδίζουμε σ' ἄρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτούς, ὡς, πού νὰ βραδυῶσθαι. Κί' ἴταν πειᾶ ἡ νύχτα θ' ἄπλωνε τὸ σκοτάδι τῆς στή ζούγκλα, τότε θά ξεκινούσα γιὰ τὸ στρατόπεδόν τους, ἀποφασισμένοι νὰ φέρωμεις πέρασ τὸ σχέδιό μου ἢ νὰ πεθᾶνω, μαζί μ' ἐκείνη πού ἀγαπούσα.

Προχωρώντας ἀργά-ἀργά, μιλούσαμε μὲ τὸ Ρούθη, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θά μὲ βοηθούσαν, ἂν ἄρπαζα τὴν Ἴζολίνα καὶ κατῶρθωνα νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τῶν Κομαγῶν.

Τὸ πᾶν, στὴν περίστασι αὕτη, ἐξήρ- τᾶτο ἀπὸ τὴν καλὴ συνενόησι κί' ἀπ' τὴν ταχύτητα τῆς ἐνεργείας. Τὸ παρα- μικρό, τὸ πῖδ ἄσημαντο λάθος, θά στοίχιζε ἀκριβᾶ σ' ἄλους μας.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εἶμαι στὸ στρατόπεδον τῶν Ἴνδῶν ἐγκαί- ρως ὀπωσθητοτε, γιὰ νὰ προλάβω κάθε συμφορά.

Ἐκείνου πού μὲ στενοχωροῦσε τὶς στιγμῆς αὐτές, ἦταν ἡ ε- ξαστεριά τοῦ οὐρανοῦ. Ἐγὼ πού τὰ νύφη καὶ τὴ μύρα, τώρα πά- ρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ τὴ βροχὴ καὶ τὴν καταγίδε ἐναν- τίων τοῦ μέρους πού βρισκόμα- στε.

Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς ἔμενε κατὰ- κάθαρος.

Μόλις θά νύχτωνε, χιλιάδες ἀ- στέρινα θάλαμπαν στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο θά πρόβαλε καὶ ἡ σελήνη. Γιὰ τὸ σχέδιό μου, ἡ φεγγαρολαμπράδα ἦταν φυσικὰ ἐπικίνδυνη. Θά προτιμοῦσα τὸ σκότος καὶ τὴν τρικυμία... Ἄλ- λά ὁ οὐρανὸς δὲν ἀστράφτει, ἀλ- λοίμονο καὶ δὲν βροντᾶ ἀναλό- γως τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν σκο- πῶν τῶν κοινῶν θνητῶν.

Ἐκτός αὐτοῦ καὶ κάτι ἄλλο μ' ἀνησυχοῦσε ἀκόμα. Ἄν μ' ἐ- πλησίαζε κανένας Ἴνδός, τὴ στιγμὴ πού θάμπαινα στὸ στρατό- πεδόν τους καὶ μοῦ ἔπιανε κουβέντα, τί θά ἔκανα καὶ τίς θά ἔξεμπόρευα μαζί του; Ἀπὸ τὴ διάλεκτο τῶν Κομαγῶν δὲν ἤξερα, παρὰ λίγες μόνον λέξεις. Ἡ θέσις μου συνεπὲς θά ἦταν κρίσιμη σὲ μιά τέτοια περίστασι.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἐνὸ ἕκκασι δὲλες τὶς παρσπάνω σκέψεις, ὁ Ρούθης κί' ὁ Γάρεϋ εἶχαν προχωρήσει ἐμπρὸς γιὰ νὰ κατα- σκευάσουν τοὺς Ἴνδους.

Προχωροῦσαμε αἰγά-σιγά.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Ἐκείνου πού μὲ στενοχωροῦσε τὶς στιγμῆς αὐτές, ἦταν ἡ ε- ξαστεριά τοῦ οὐρανοῦ. Ἐγὼ πού τὰ νύφη καὶ τὴ μύρα, τώρα πά- ρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ τὴ βροχὴ καὶ τὴν καταγίδε ἐναν- τίων τοῦ μέρους πού βρισκόμα- στε.

Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς ἔμενε κατὰ- κάθαρος.

Μόλις θά νύχτωνε, χιλιάδες ἀ- στέρινα θάλαμπαν στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο θά πρόβαλε καὶ ἡ σελήνη. Γιὰ τὸ σχέδιό μου, ἡ φεγγαρολαμπράδα ἦταν φυσικὰ ἐπικίνδυνη. Θά προτιμοῦσα τὸ σκότος καὶ τὴν τρικυμία... Ἄλ- λά ὁ οὐρανὸς δὲν ἀστράφτει, ἀλ- λοίμονο καὶ δὲν βροντᾶ ἀναλό- γως τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν σκο- πῶν τῶν κοινῶν θνητῶν.

Ἐκτός αὐτοῦ καὶ κάτι ἄλλο μ' ἀνησυχοῦσε ἀκόμα. Ἄν μ' ἐ- πλησίαζε κανένας Ἴνδός, τὴ στιγμὴ πού θάμπαινα στὸ στρατό- πεδόν τους καὶ μοῦ ἔπιανε κουβέντα, τί θά ἔκανα καὶ τίς θά ἔξεμπόρευα μαζί του; Ἀπὸ τὴ διάλεκτο τῶν Κομαγῶν δὲν ἤξερα, παρὰ λίγες μόνον λέξεις. Ἡ θέσις μου συνεπὲς θά ἦταν κρίσιμη σὲ μιά τέτοια περίστασι.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἐνὸ ἕκκασι δὲλες τὶς παρσπάνω σκέψεις, ὁ Ρούθης κί' ὁ Γάρεϋ εἶχαν προχωρήσει ἐμπρὸς γιὰ νὰ κατα- σκευάσουν τοὺς Ἴνδους.

Προχωροῦσαμε αἰγά-σιγά.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Ἐκείνου πού μὲ στενοχωροῦσε τὶς στιγμῆς αὐτές, ἦταν ἡ ε- ξαστεριά τοῦ οὐρανοῦ. Ἐγὼ πού τὰ νύφη καὶ τὴ μύρα, τώρα πά- ρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ τὴ βροχὴ καὶ τὴν καταγίδε ἐναν- τίων τοῦ μέρους πού βρισκόμα- στε.

Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς ἔμενε κατὰ- κάθαρος.

Μόλις θά νύχτωνε, χιλιάδες ἀ- στέρινα θάλαμπαν στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο θά πρόβαλε καὶ ἡ σελήνη. Γιὰ τὸ σχέδιό μου, ἡ φεγγαρολαμπράδα ἦταν φυσικὰ ἐπικίνδυνη. Θά προτιμοῦσα τὸ σκότος καὶ τὴν τρικυμία... Ἄλ- λά ὁ οὐρανὸς δὲν ἀστράφτει, ἀλ- λοίμονο καὶ δὲν βροντᾶ ἀναλό- γως τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν σκο- πῶν τῶν κοινῶν θνητῶν.

νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δέιπνο τους.

Στὸ θέαμα αὐτὸ πού ἀν- τίκριζα, κάτω ἀπὸ τὸ ρόδι- νο φῶς τῆς δύσεως, ἡ καρδιά μου ἀρ- χισε νὰ χτυπᾶ δυνατὰ.

—Ἐκεῖ κάτω, μεταξὺ τῶν ἀγρίων, βρίσκεται καὶ ἡ μόνη γυναῖκα πού ἀ- γαπούσα στὸν κόσμο.

Οἱ Ἴνδοι εἶχαν διαλέξει τὸ πλέον κατᾶλληλο μέρος τοῦ κάμπου γιὰ τὴν κατασκήνωσίν τους. Πλάι τους, ἔτρεχε ἕνα διαυγέστατο ρυάκι, δέντρα καὶ θά- μνοι ἔφραζαν τὴν κατασκήνωσιν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

Οἱ πολεμιστὰ εἶχαν καρφώσει τίς μωτερές λόγχες τους στὴ γῆ, ἄλλοι ἐ- τοιμάζαν, κοντὰ στὶς φωτιές, τὸ βρα- δυνὸ τους φαγητὸ κί' ἄλλοι καθόντου- σαν στὴ χλόη καὶ μιλοῦσαν.

Σὲ μιά γωνιά, λίγο παράμερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, διακρίναμε ἕνα γκροῦπ γυναικῶν. Θέε μου!... Ἦσαν ἡ αιχμᾶ- λωτες τῶν Ἴνδῶν λευκῆς γυναῖκες. Στὸ ἀντίκρισμα τους, ἡ συγκίνησις μου δὲν εἶχε ὄρια, μ' ἔπι- νγε, μὲ συνεκλόνησε...

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, μεταξὺ τῶν δυστυχισμένων αὐ- τῶν αιχμαλῶτων τῶν Ἴνδῶν, βρισκόταν ἀναμφιβόλως καὶ ἡ Ἴζολίνα.

Θά τὴν ἐλευθέρωνα ἄραγε τὴ νύχτα αὕτη; Ἡ θά πεθᾶνω μαζί της;

Γύρω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἴνδῶν, σὲ σχῆμα τόξου, ἔθα- σκαν τὰ ἄλογά τους. Καὶ τὴ χορρὴ τοῦ φανταστικοῦ αὐτοῦ τό- ξου, τὴν ἀποτελοῦσε τὸ ρυάκι.

Ἔτσι οἱ Κομαγῶν ἦσαν ἐξα- σφαλισμένοι ἐναντίον κάθε ξαφνι- κῆς ἐπιθέσεως. Εἶχαν δηλαδὴ λάθει τὰ μέτρα τους, ἂν καὶ δὲν διέτρεχαν κανένα σοβαρὸ κίνδυ- νο στὶς ἀπομακρυσμένες αὐτές ἐρημίες.

Μετὰ τίς πρώτες αὐτές ἐντυ- πώσεις, ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θά πλη- σιάσα καὶ θά εἰσχωροῦσα στὸ στρατόπεδον τῶν Ἐρυθροβέρμων.

Ὅπως καταλάβαινα, τὸ σχέδιό μου δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλο. Δὲν θά μπορούσα δηλαδὴ νὰ εἰ- σχωρήσω στὴν κατασκήνωσι, χω- ρὶς νὰ μὲ δοῦνε.

Τὴν ἴδια γνῶμη εἶχαν καὶ ὁ Ρούθης μὲ τὸ Γάρεϋ.

Κατὰ τὸ ἀρχικοῦ μου σχέδιον, θά εἰσχωροῦσα στὸ στρατόπεδον, ἀσφύμενος, χωρὶς νὰ μὲ δοῦνε οἱ φρουροὶ καὶ οἱ φύλακες τῶν ἀλόγων τῶν Κομαγῶν καὶ ἀφήνοντας τὸ ἄλογόν μου μακρύτε- ρα, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποήσω κατόπιν, πηδώντας πάνω σ' αὐτὸ μαζί μὲ τὴν Ἴζολίνα.

Μὰ τώρα, ἡ θέσις στὴν ὁποία εἶχαν κατασκήνωσει οἱ Ἴνδοι, μοῦ ἀνέτρεπε ἐντέλως τὸ σχέδιόν αὐτό. Ἦταν ἀδύνατον, ὅπως εἶπα καὶ παρσπάνω, νὰ πλησιάσω στὸ στρατόπεδον, χωρὶς νὰ μὲ δοῦνε.

Οἱ πονηροὶ Κομαγῶν εἶχαν φροντίσει νὰ κόψουν ἄλους τοὺς θάμνους, πού ὑψώνοντο γύρω τους καὶ νὰ φαλακρώσουν τὸ ἔ- διαφορ, ὥστε νὰ βλέπουν σ' ἄρκετὴ ἀπόστασι γύρω ἀπὸ τὴν κα- τασκήνωσίν τους.

Τὶ μοῦ ἔμενε λοιπὸν νὰ κάμω;

Τὸ σχέδιόν μου ἔπρεπε ν' ἀναθεωρηθῇ.

Ἔπρεπε νὰ βρῶ ἄλλον τρόπο, ἄλλη πονηρία, γιὰ νὰ εἰσχω- ρήσω, μεταμφιεσμένος ὅπως ἤμουν, στὸ Ἴνδικὸν στρατόπεδον.

Μιά καλὴ σκέψις μοῦ ἤρθε ἀεσφανα στὸ νοῦ. Σκέφθηκα τὸ ἄ- λογον τοῦ Ἴνδοῦ αιχμαλῶτός μας. Ἄν τὸ χρησιμοποήσα καὶ ἔφταν μ' αὐτὸ ὡς τὴν κατασκήνωσιν τῶν Ἴνδῶν, ἴσως κανεὶς δὲν θά ὀπποτεῦσταν τίποτε. Οὔτε τ' ἄλλα ἄλογα τῶν Κομαγῶν

χών θα μωρίζονταν πάλι, οπτε κ' οι ίδιοι οι Κομάγγαι θα παραευνούνταν μόλις μ' άπικρουν να πλησιάσω. Μήπως δέν περιμεναν το σύντροφό τους, ποχέ τρέξει να παρη την λημονημειή άσπίδα του :

—Ολ' αυτά ήσαν εύκολα βέβαια, μέχρι τής στιγμής που θα πλησίασα στο στρατόπεδο. Έκει όμως θα την είχα άσχημα. Άν οι φίλοι το άιχμαλώτου μας Κομάγγη μ' έπληριαζαν και μ' άνοιαν κουθέντα, τί θάκανα ;

—Έπειτα κ' αυτό τό άλογο του 'Ινδού άιχμαλώτου μας είχε τό διάβολο μέσα του. Μόλις τό πήρε και τό καθάλλησε ο Στανφίλο, άρχισε να κλωτσάη σαν λυσσαμένο, για να τον πετάξη κάτω. Τί θα συνέβαινε συνεπώς άν μούκανε τις ίδιες ιστορίες όταν θα πλησιάζαμε στο στρατόπεδο και θα μωρίζονταν τους δικούς του ;

—Βλεποντας ένα τέτοιο πράγμα οι 'Ινδοί θα ύποφιαζόντουσαν και θα την είχα άσχημα.

Μά κ' άν όλα πηγαιναν καλά ως τή στιγμή που θ' άρπαζα την 'Ιζολίνα, πως θα μπορούσα να εμπιστευω κατόπιν για να διαφύγω, σ' ένα άλογο ούστροπο κί' άγριεμένο ;

Αυτή ήταν γενικά ή κατάσταση. "Άλλη λύσις δέν ύπήρχε. Και έπειδή πλησίαζο τον βράδυ, πήρα την άπόφασι να εισχωρήσω στο στρατόπεδο των 'Ινδων, πανω στο άλογο του άιχμαλώτου μας, παρα τους μεγάλους κινδύνους που διέτρεχα.

Τη σκέφι μου αυτή την άνεκοίνασα στους συντρόφους μου και τους ζήτησα τη γνώμη τους.

—Ήσαν όλοι γενναίοι άνδρες, περιφρονούσαν τό θάνατο, κ' όμως εφαινόσθκαν, άκούοντας τί σκόπευα να κάμω. Ζήτησαν μάλιστα μερικói να με άποτρέψουν. "Οχι από φόβο. Άλλά γιατί δέν μπορούσαν να καταλάθουν πως είνε δυνατόν να θυσιασθ' ένας γενναίος άξιωματικός για μία γυναίκα.

Δέν άδικοόσα τους συντρόφους μου αυτούς. Δέν είχαν άγαπήσει ποτέ και δέν ήξεραν, δέν φανταζόντουσαν τί μπορεί να κάμη ένας άνθρωπος, χάριν τής γυναίκας που άγαπά.

Στό τέλος συμφώνησαν όλοι πως ό μόνος τρόπος για να εισχωρήσω στο στρατόπεδο των 'Ινδων, ήταν αυτός που είχα σκεφθ'. Ένας μόνον άπο τους συντρόφους μου, εκείνος στην κρίσι του όποιου είχα την πιο μεγάλη εμπιστοσύνη, δέν είχε μιλήσει ακόμα. 'Ο γέρο Ρούθης.

Γύρισα και τον κυτταξα.

Στεκόταν άκουμπισμένος στη μακρúa καραμπίνα του και ήταν βυθισμένος οε σκέψεις. Ξερανε τις ίδιοτροπίες του και περιμέναμε άνιπήμονα τη γνώμη του.

Μά ο Ρούθης δέν βισζόταν. Εξακολουούσε να μένη βυθισμένος στις σκέμεις του, κυττάοντας με τό στρατόπεδο των Κομαγγών και μία την καραμπίνα του, τής όποιας άκουμπόσε τό στόμιο τής κάννης στο αυτί του, σαν να περιμενε να του μιλήση και να του πη κάποιο μυστικό.

Αυτό κράτησε αρκετή ώρα.

Είχε βραδείσει πειά.

—'Ο Γάρευ κ' έγώ πλησίασαμε τό γέρο Ρούθη και σταθήκαμε πλάι του βουθίλο, περιμέναμε να μας μιλήση αυτός πρώτος.

—'Ο Ρούθης κατάλαθε τί περιμέναμε άπο αυτόν. Και, γυρίζοντας προς τό μέρος μας, μας είπε :

—Λοιπόν, Γάρευ... Λοιπόν, λοχαγέ... Τί λέτε για την έπιχειρησι αυτή ; Είνε άσχημη και δύσκολη, δέν είν' έτσι ;

—Πολύ δύσκολη, Ρούθη, είπε ο Γάρευ.

—Δύσκολη, ε ;

—Ναι, σύντροφε. Δέν βλέπω πως μπορεί να εισχωρήση κανείς, χωρίς να τον δούνε, στο στρατόπεδο των 'Ινδων.

—Έτσι λές, Βίλλη παιδί μου ;

—Έτσι είνε, γέρο μου.

—Κί' έγώ λοιπόν λέω πως δέν είν' έτσι.

—Δέν είν' έτσι! Τί θές να πής, Ρούθη ;

—Θέλω να πώ πως κάποιος άσπρομύτης, που δέν νοιώθει άπο τέτοιες δουλειές, σούχωσε στο μυαλό σου την ιδέα αυτή. Γιατί έγώ, Βίλλη, έχω άντιθετη γνώμη. Για να δούμε όμως : Για πές μου, τί άποφάσισατε να κάμετε και γιατί είνε δύσκολο αυτό που σκεφθήκατε...

—Νά λοιπόν, Ρούθη, τί άποφάσισε ο λοχαγός : Λέει να τραβήξη για τό στρατόπεδο των 'Ινδων, καθάλλα στο έλογο του

άιχμαλώτου μας.

—Χι... Αυτό τό έκουσα, νομίζω.

—Έτσι, Ρούθη, γίνεται ή δουλειά μόναχα. Άν τραβήξει δηλαδή φανερά προς την κατασκήνωσι των 'Ινδων.

—Και γιατί όχι κρυφά, Βίλλη, παιδί μου ;

—Γιατί, Ρούθη ; Και που να κρυφθ' ; Στους θάμνους ; Οι 'Ινδοί θα τον βλέπανε.

—Οι 'Ινδοί, λέει, θα τον βλέπανε ; Ποιος τό ύποστηρίζει αυτό ; Αυτοί οι 'Ερυθρόδεμονι λοιπόν είνε θεόστραφοί! Ναι, που να πάρη ο διάβολος! Τό λέω έγώ αυτό, ο γέρο Ρούθης...

—Λές, Ρούθη, πως μπορεί να τρυπώση κανένας στο στρατόπεδο των 'Ινδων, χωρίς να τον δούνε ;

—Αυτό λέω, διάθολε! Μά με μία συμφωνία, παιδιά μου : "Ότι αυτός ο ένας που μπορεί να τό κάνει αυτό, είνε ο γέρο Ρούθης Ρώλιγ, άπο τά Βραχώδη "Ορη. Πώς ; Ναι, ναι, Βίλλη, μην άνοιγεις έτσι το στομα σου, σαν νυσταχημένο τσακαλι. Ο γέρο Ρουθης οεν λει παλαφρες. Μπορώ να τρυπώσω ειπα στο στρατόπεδο των Κομαγγων, χωρίς να πάρουν καθο οι ασταναδες αυτό, όπως τρυπάνει ένας γυμνοσσιαγκας άνάμεσα στα φύλλα του μαρουλιού!

—'Ο Βίλλη Γάρευ είχε σαστίσει. Δέν μπορούσε να καταλάθη τό σχέδιο του γηραιού κυνηγού.

—'Ο Ρούθης τό άντελήφθη. Κούνησε τό κεφάλι του μ' άπελλισια κί' άπου μας πήρε παραμέρα, μας εξήγηθηκε καλύτερα.

—Άκουσε, Βίλλη, είνε στο Γάρευ. Πρόσεξε καλά στα λόγια μου, παιδί μου, γιατί τώρα τελευταία τό μυαλό σου δέν δουλεύει καλά. Και γιατί συμβαίνει αυτό, τό ξέρε ή άλεπού ο γέρο Ρούθης, καλύτερα κί' άπο σένα τον ίδιο...

—Τί θές να πής, Ρούθη ;

—Θέλω να πώ, διάθολε, πως είσα έρωτοχτυπημένος! Ναι, ια την κοιλιά του 'Ιωσαφάτ! Έγινε οεισμηός στο μυαλό σου και σκοστήκες, παιδί μου. Σου μιλάω τόσην ώρα και ένα πράμα και δέν σκαμπάσεις τί θέλω να πώ...

—'Ομολογώ, Ρούθη, πως δέν καταλαβαινω τό σχέδιό σου.

—Είνε έξ αίτιας του έρωτος, Βίλλη. Άς είνε όμως. Θά σάς ηγήσω καλύτερα τά πράγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραβήξη για τό στρατόπεδο των 'Ινδων και τον όποιον να μπορεί να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τον δούνε ;

—'Ο Γάρευ σκέφτηκε έρκετη ώρα πριν άπαντήσει.

Τέλος, φώναξε με κάποια ικανοποίησι :

—Κατάλαβα!... Κατάλαβα!...

—Τί κατάλαβες, σύντροφε ; ρώτησε ο γέρο Ρούθη.

—Τό σχέδιό σου, Ρούθη. Τό δρόμο, για τον όποιο μιλάς.

—Υι... 'Ορασία!... Και ποιος είν' ο δρόμος αυτός ;

—Το ποταμάκι, Ρούθη. Αυτό δέν είνε ;

—Έπί τέλους! Νά που άρχισες να με καταλαβαινής! Αυτό είνε, Βίλλη.

—Άλλά, Ρούθη, πως μπορεί να φτάση κανείς στο στρατόπεδο των 'Ινδων, χωρίς να τον δούνε ;

—Τό μέσον είνε άπλοούστατο, Βίλλη Γάρευ. Τόσο εύκολο, όσο και να σκοτώσης ένα κουνέλι. Τό ποταμάκι αυτό περνάει πλάι μας. Κατηφορίζει και τραβάει ίσα προς τό στρατόπεδο των Κομαγγων, οι όποιοι έχουν κατασκήνωσι στην άριστερη του όχθη. Πέφτει λοιπόν στο ποτάμι, κολυμπάει και ιτάνει; εκεί, χωρίς να οε πάρουν μυρουδιά, γιατί ή όχθες του μικροποταμού αυτού είνε αρκετά ψηλές και τό βάθος του πάλιν όχι λίγο.

—Και τό άλογο του λοχαγού, Ρούθη ;

—'Ουτε αυτό θα σανθ', διάθολε! Είπα, τό ποταμάκι είνε βαθύ και ή όχθες ψηλές. Οι 'Ινδοί άλλαστε είνε ήσυχοι άπ' τη μεριά αυτή. Δέν φαντάζονται ότι μπορεί να ξεφυτρώση κανένας έχθρος μέσα άπ' τό ποτάμι. Έξ άλλου, πρόκειται να συμβη με μία ώρα, τό πολύ, και κάτι άλλο. Τό νερό του ποταμού θ' άρσίχη να κατεβαίνη και ή όχθες να ψηλώνουν. Τό ξέρω καλά αυτό τό παιχνιδί των νερών. Συνεπώς ο λοχαγός, μπορεί ν' άφήση τό άλογο του λίγο παραπάνω, να σερθη ως τό στρατόπεδο, ν' άρπάξη τη νέα, να κατέβουν στο ποτάμι, να πηδήσουν στ' έλογο και να φύγουν έλοταχός.

(Άκολουθεί)

...Την είχα άρπάξει!... Έρευνα!... Έρευνα!...